

Az új háború

PUBLICISZTIKA - ELSŐ OLDAL - LXVII. évfolyam, 41. szám, 2023. október 13.

Október 7-én, délelőtt 10 óra 27 perckor Szijjártó magyar külminiszter a következőt posztolta a Facebookon: „Brutális terrortámadás érte ma hajnalban Izraelt. A Gázai övezetből több mint ezer rakétát lőttek ki izraeli területekre, kifejezetten a polgári lakosságot célozva. A lehető leghatározottabban elítéljük ezt a brutális támadást, elismerjük Izrael önvédelemhez fűződő jogát, s őszinte együttérzésünkről biztosítjuk Izrael kormányát és az izraeli népet az őket ért veszteségek miatt.” Amikor a közleményt megfogalmazták, a minisztérium munkatársai talán még nem tudtak a Tribe of Nova zenei fesztiválon lezajló hajnali mészárlásról, amit ejtőernyőn és teherautókon érkező egyenruhás terroristák követtek el (kétszázhatvan civil halott), sem Be’eri kibuc megrohanásáról (több mint száz civil halott), sem a többi kibucban elkövetett pogromokról, erőszakról, kínzásokról, emberrablásokról, arról, hogy idős nőket, teljes családokat, gyermekeket, csecsemőket és magzatot sem kíméltek, mindarról, amiért nem lehet a rakétákat okolni. De az elítélő szavak határozottsága így is meghökkentő volt: ezek szerint a magyar kormányzat mégis csak meg tudja különböztetni a rosszat a jótól. Semmi „azonnali tűzszünetet!”, semmi „jöjjenek a tárgyalások”, semmi szláv (jelen esetben: sémi) „belháború”, amihez nekünk semmi közünk, semmi „háborús bűnökről majd a háború után beszélhetünk”. Ez a normalitás, az ép erkölcsi érzék hangja, ami oly fájdalmasan és szégyenteljesen hiányzott Szijjártó – és az őt hasbeszélő-bábuként alkalmazó főnöke – megnyilvánulásaiból, amikor az Ukrajna elleni orosz háborúról volt szó.